

Як Сталін творив советську людину

В основному Сталін творив советську людину за біблійним зразком: ліпив її з глини. Сировини для цього на терені СРСР, як відомо, є досить. Глина ганчарська, глина цеглярська, глина каолінова, глина вогнетривка. І ще багато є різних гатунків глини. Води, щоб місити ту глину, теж вистачає. Ріки, озера, моря, океани. Отож, беручись творити советську людину, Сталін мав перед собою необмежені матеріяльні ресурси. Правда, клопоту він набрався чимало. Браку так само наробив багато. Найбільше ж мороки було йому з серцем советської людини: всі гатунки глини перепробував, а воно, серце, щоразу виходило надто м'яке. А Сталінові хотілося, щоб серце советської людини було таке ж тверде й жорстоке, як і його власне. Нарешті, впорався Сталін і з серцем. Загалом советська людина вийшла з-під його рук досить таки кременна і витривала.

Прикладом:

Поставить Сталін її в чергу біля якоїсь крамниці. Стоїть вона, стоїть і стоїть. Ну, годин, може, п'ятнадцять, не сходячи з місця, стоїть. І нічого: ноги їй не гнуться.

Або:

Накаже їй працювати на якомунебудь заводі. Працює вона, працює й працює. Ну, дві-три зміни, може, не відпочиваючи, працює. І нічого: руки їй не ламаються.

Чи:

Посадить її засідати. Засідає вона, засідає й засідає. Ну, годин, може, десять підряд засідає. І нічого: витримує.

Ще раз кажемо, анатомічна будова тіла советської людини вийшла з-під Сталінових рук цілком задовільна. Але з душею її трапився конфуз. Власне, не з душею, а з духом. Бо більшовики ж душі не визнають. З духом, значить, вийшла у «творця» «неув'язка». Дук цей, бачите, мав бути обов'язково інтернаціональним. Отож Сталін, знов таки наслідуючи біблію, і заходився вдувати в советську людину інтернаціональний дух.

Працює він над цим місяць — наслідків ані-ні: стоїть перед ним советська людина, як і до того, без жадного духу.

Працює рік — те ж саме.

Працює цілу п'ятирічку — однаковісінько.

Бачить Сталін — щось воно не те. Кличе до себе на поміч членів політбюро. Нумо, мовляв, гуртом братися до цієї важливої справи. Взятися.

Працюють місяць — стоїть перед нами советська людина без жадного духу.

Працюють рік — те ж саме.

Працюють два роки — однаковісінько.

А тут, як на те, починаються міжна-

родні ускладнення. А тут, як на гріх, взаємовідносини між державами загострюються. А тут, як на біду, небезпека війни насувається.

Затурбувався «творець». Справді, бо, може трапитися війна. А чи ж багато знавоюєш із советською людиною, коли вона не має в собі жадного духу? Треба шукати якогось порятунку. Скликає Сталін політбюро. Пропонує:

— Серйозна справа, товариші. Війною в повітрі пахне. А советська людина досі ще перебуває без жадного духу. Тим то я пропоную негайно ж почати вдувати в неї, замість інтернаціонального, хоча б звичайний «русский дух».

Заперечень, як кажуть, не було. А де-хто з членів політбюро навіть задоволено посміхнулися: давно б, мовляв, пора облишити гратися в ССРСР і згадати про «матушку Россию». Одноголосно ухвалили Сталінову пропозицію. Ладнаються цілим політбюром вдимати в советську людину «русский дух». Але що то мав бути за «русский дух», коли:

Сталін — грузин.

Берія — грузин.

Каганович — жид.

Мікоян — вірмен.

Ворошилов — ні риба, ні м'ясо.

Молотов, хоч він і росіянин, сам хворий на задуху, отож ніякого духу не може в когось другого вдимати.

Калінін. Про нього годі й говорити: стара людина.

Інші члени політбюра мало щось важать.

Одначе взялися. Вдимають в советську людину «русский дух». Працюють день, два, місяць працюють. Натужаються. А перед ними й далі стоїть не повноцінна людина, а щось схоже на те, про що сам Сталін якось раз сказав:

— Ні богові свічка, ні чортові кочерга.

А тут, як на те, міжнародні ускладнення дійшли найвищої точки. А тут, як на гріх, взаємовідносини між державами вкрай загострилися. А тут, як на біду, війна вибухнула. Що ти будеш робити з советською людиною? Адже вона, не мавши в собі жадного духу, може на череп'я під час війни розлетітися!

І удався «творець» советської людини до сучасних гендлярів людською кров'ю — до Черчіля та до Рузвельта:

— Допоможіть, панове, хоч ви вдуті в советську людину дух!

Який то має бути дух, — Сталін так і не сказав. Ясна річ, із сорому: цілий же світ сміятиметься...

Черчіль з Рузвельтом погодилися допомогти «творцеві». Отож тепер вони втрюх і вдимають дух у советську людину. Що то за дух, який його хемічний склад, які фізичні властивості, — не зважуємося сказати. Але знавці «духовних справ» кваліфікують його як звичайний жидо-большевицький чад.

Мабуть, вони мають на це цілковиту рацію.

АНАТОЛЬ ГАК.